

Сильніше смерті

Вперше Володимир Білозуб, механік літака ЯК-1, побачив, як плаче його товариш, французький льотчик ескадрильї «Нормандія-Німан» Моріс де Сейн, коли фашисти збили літак його земляка. Володимир був поруч з другом, втішав його, як міг.

Моріс вже пив і пив холодну воду, а на ранок захворів на ангіну.

Четверо діб не відходив від нього Володя, аж поки той не відкрив очі:

– Котра година?

– Піду в когось спитаю.

– А де твій годинник?

Володя показав на стіл, де лежали лимони, яблука, мед...

Він годував друга борщем, що сам для нього зварив, розповідав, як вдома, на Україні, в Покровському, мати завжди готувала борщ, ще й додавала пампушки з товченим салом і часником. Сміялися, коли Володимир згадував, як в дитинстві, в три роки, просив: «Хочу бовщу!»

Як добре тоді жилося! Хлопці ходили на Вовчу, там купалися, загоряли, ловили рибу.

А Моріс згадував свою Францію, матір, яка завжди співала веселі французькі пісні. В останньому листі вона написала, що портрети Володимира і його стоять поруч.

Володя готував ЯК до польотів. 15 липня 1944 року літак Моріса взлетів в останній раз. В бою з фашистами ЯК французького капітана, льотчика Моріса де Сейна, був збитий. Пілот міг залишити літак, але в його друга, Білозуба Володимира, не було парашута. Обидва вони загинули разом...

На радянських літаках ЯК-1 і ЯК-9 французькі льотчики провели більше п'яти тисяч вилетів, збили 282 фашистських літаків.

Відбув особовий склад «Нормандії-Німан» на Батьківщину влітку 1945 року на сорока радянських літаках, які були подаровані французькій авіації.